

лѣземъ отъ тука на въздухъ, тука ся задава човѣкъ...
продума простостъ тѣ и ма извади на вѣнъ.

—Анатема! искрѣция по дирѣ му Българинъ тѣ, нѣ
простостъ тѣ само ся усмихна, обърна ся къмъ менѣ
и рѣче ми: „сега вече сами видите че той е лудъ?“

—Видя!—отговорихъ азъ.

Грустно впечатлѣніе ми направи тѣзи расходка и
дълго време іоше звѣняхъ въ ушытѣ ми викове тѣ и
проклѣтіи тѣ на Българинъ тѣ.

Близко до тая келія е направена и друга—за про-
каженны тѣ. Туй сѣ онѣзы нещастници, кои то іоше
въ мѣръ, като получили зараза та и отхвърлены отъ
общество то, рѣшили ся щото останалы тѣ дны на отро-
веньный си животъ, да прекаржтъ въ уединеніе и моли-
тва на пустинный Атонъ. Келія та имъ е въ непро-
ходима пустія, на стѣрняхъ отъ сичкы пѣтища и мѣст-
ны тѣ жители отъ далечъ забикалятъ тѣзи келія, за-
що то ги е страхъ отъ зараза тѣ. Храна имъ носятъ
калугеры тѣ отъ Иверъ, и я оставятъ на условено мя-
сто, отъ дѣто си я земжтъ вече сами болины тѣ. Какъ
живѣятъ тамъ тѣзы пуцинаци и колко сѣ—не знаа,
нѣ навѣрно доля та имъ въ Св. Горѣ е доста незави-
дна, нерадостна

.
.

Епилогъ.

Въ първы тѣ главы на книгъ тѣ си казахме, че
много борба трябва да прекара калугертъ тѣ въ Св. Го-
рѣ, а особно онзи, кой то е привързанъ къмъ мѣръ, и
че тѣзи тежка борба или преди време закарва отшлы-
никъ тѣ въ гробъ, или като умъртвява, една подиръ
друга, сичкы тѣ му човѣшкы силы, преобрѣща го на
живъ трупъ, на сѣщество отвлечено отъ земя тѣ и ней-
ны тѣ интересы. Трудна е тѣзи борба, нѣ тя има осо-